

ΤΖΕΝΙΦΕΡ Λ. ΑΡΜΕΝΤΡΑΟΥΤ

ΟΝΥΧΑΣ

ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ 2

Τι θα συνέβαινε αν η αγάπη
ταξίδευε με την ταχύτητα
του φωτός;

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ONYX – A LUX NOVEL, BOOK 2

Από τις Εκδόσεις Entangled Publishing, ΗΠΑ 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Φωτεινοί 2 – Όνυχας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer L. Armentrout

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Plataforma Editorial

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Jennifer L. Armentrout, 2012

Published by arrangement with Entangled Publishing LLC
through RightsMix LLC. All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Lorand Gelner/www.istockphoto.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1282-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1283-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΤΖΕΝΙΦΕΡ Λ. ΑΡΜΕΝΤΡΑΟΥΤ

ΟΝΥΧΑΣ

ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ 2

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

*Αφιερωμένο σε όλους τους λάτρεις
βιβλίων του κόσμου.*

Δέκα δευτερόλεπτα πέρασαν από τη στιγμή που ο Ντέιμον Μπλακ κάθισε στο θρανίο μέχρι να με σκουντήξει στην πλάτη με το καταραμένο στιλό του. Δέκα ολόκληρα δευτερόλεπτα. Όπως γύρισα, εισέπνευσα τη μοναδική μυρωδιά υπαίθρου που μόνο εκείνος ανέδιδε.

Ο Ντέιμον τράβηξε το χέρι του και άρχισε να χτυπά το μπλε καπάκι του στιλό στην άκρη των χειλιών του, των τόσο οικείων για μένα χειλιών.

«Καλημέρα, γατάκι».

Στύλωσα το βλέμμα μου στα μάτια του. Τα φωτεινά πράσινα μάτια του έμοιαζαν με κοτσάνι φρεσκοκομμένου τριαντάφυλλου.

«Καλημέρα, Ντέιμον».

Ακατάστατα σκούρα τσουλούφια έπεσαν στο μέτωπό του καθώς έσκυψε ελαφρά το κεφάλι του.

«Μην ξεχνάς ότι έχουμε σχέδια για απόψε».

«Ναι, το ξέρω. Ανυπομονώ», είπα ξερά.

Μόλις ο Ντέιμον έσκυψε, το σκούρο του φούτερ τεντώθηκε πάνω στις φαρδιές του πλάτες. Έγειρε το θρανίο του. Άκουσα τους απαλούς αναστεναγμούς της Καρίσα και της Λίσα και ένιωσα τα μάτια όλης της τάξης στραμμένα πάνω μας. Η άκρη των χειλιών του ανασηκώθηκε, σαν να κρυφογελούσε.

Η σιωπή έγινε βαριά και ασήκωτη.

«Τι;»

«Πρέπει να εξαφανίσουμε το ίχνος σου», είπε χαμηλόφωνα,

ώστε να τον ακούσω μόνο εγώ. Ευτυχώς. Δεν είχα καμία όρεξη να αναγκαστώ να εξηγήσω στον γενικό πληθυσμό τι ακριβώς είναι το ίχνος. *Α, ναι, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, απλώς ένα εξωγήινο υπόλειμμα που αποτυπώνεται στους ανθρώπους και τους κάνει να λάμπουν σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο και επίσης προσελκύει σαν φάρος μια μοχθηρή φυλή εξωγήινων. Θέλετε λίγο; Μπα, δε νομίζω.*

Πήρα το στιλό μου και σκέφτηκα σοβαρά να του το μπήξω κάπου.

«Ναι, το φαντάστηκα».

«Και έχω μια πολύ διασκεδαστική ιδέα για το πώς να το κάνουμε».

Ήξερα πολύ καλά ποια ήταν η «διασκεδαστική του ιδέα». Εγώ. Και αυτός. Να χαμουρευτούμε. Χαμογέλασα και το πράσινο των ματιών του έγινε πιο θερμό.

«Σ' αρέσει η ιδέα;» μουρμούρισε και το βλέμμα του έπεσε στα χείλη μου.

Μια εξαιρετικά βλαβερή για μένα έξαψη έκανε όλο μου το κορμί να δονηθεί και υπενθύμισα στον εαυτό μου ότι η ξαφνική στροφή στη συμπεριφορά του είχε περισσότερο σχέση με τα αλλόκοτα εξωγήινα κόλπα του πάνω μου παρά μ' εμένα ως άτομο. Από τότε που ο Ντέιμον με θεράπευσε μετά τη μάχη με τον Σκοτεινό, συνδεθήκαμε. Παρόλο που αυτό για εκείνον ήταν αρκετό για μια σχέση μαζί μου, για μένα δεν ήταν.

Δεν ήταν αληθινό.

Εγώ ήθελα αυτό που είχαν οι γονείς μου. Αιώνια αγάπη. Ισχυρή. Αληθινή. Για μένα δεν ήταν αρκετή μια αλλόκοτη εξωγήινη σύνδεση.

«Σε αυτή τη ζωή αποκλείεται, φιλαράκο», είπα τελικά.

«Είναι μάταιο να αντιστέκεσαι, γατάκι».

«Το ίδιο μάταιη είναι και η γοητεία σου».

«Θα το δούμε».

Στριφογύρισα τα μάτια και γύρισα στον πίνακα. Ο Ντέιμον ήταν ο απόλυτος κούκλος, αλλά και μεγάλος κόπανος, πράγμα που, πολύ συχνά, ακύρωνε εντελώς το κούκλος. Ωστόσο, όχι πάντα.

Στην τάξη μπήκε ο καθηγητής της τριγωνομετρίας, κουβαλώντας μια χοντρή στοίβα χαρτιά και περιμένοντας το καθυστερημένο κουδούνι.

Ο Ντέιμον με σκούνηξε με το στιλό του. Πάλι.

Έσφιξα τα χέρια μου σε γροθιές και αναρωτήθηκα αν έπρεπε να τον αγνοήσω. Ωστόσο, ήξερα πως θα ήταν ανώφελο. Θα συνέχιζε να με σκουντά ανελέητα. Γύρισα και τον κοίταξα.

«Τι είναι, Ντέιμον;»

Κινήθηκε αστραπιαία, όπως μια κόμπρα που επιτίθεται. Με ένα χαμόγελο που προκάλεσε διάφορα περίεργα στο στομάχι μου, πέρασε τα δάχτυλά του από το μάγουλό μου και έβγαλε μια μικρή τούφα από τα μαλλιά μου.

Τον κοίταξα.

«Μετά το σχολείο...»

Μόλις το χαμόγελό του έγινε πιο πονηρό, άρχισαν να μου μπαίνουν πολλές τρελές ιδέες, αλλά δε θα έπαιζα πια το παιχνίδι του. Στριφογύρισα τα μάτια και γύρισα μπροστά μου. Θα αντιστεκόμουν στις ορμόνες μου... και στον τρόπο με τον οποίο πατούσε τα κουμπιά μου όπως κανένας άλλος.

Όλο το υπόλοιπο πρωινό ένιωθα μικρές σουβλιές πόνου πίσω από το αριστερό μου μάτι, πράγμα για το οποίο κατηγορούσα εξ ολοκλήρου τον Ντέιμον.

Μέχρι το μεσημέρι, ένιωθα ότι είχα φάει μπουνιά στο κεφάλι. Η βαβούρα του εστιατορίου και η ανάμεικτη μυρωδιά απολυμαντικού και ξεροψημένου φαγητού με έκαναν να θέλω να το βάλω στα πόδια.

«Θα το φας αυτό;» είπε η Ντι Μπλακ, δείχνοντας το ανέγγιχτο τυρί και τον ανανά μου.

Κούνησα το κεφάλι, έσπρωξα τον δίσκο προς το μέρος της και το στομάχι μου ανακατεύτηκε μόλις την είδα να πέφτει με τα μούτρα στο φαγητό.

«Εσύ μπορείς να φας δέκα ψυγεία στην καθισιά σου». Η Λίσα παρακολουθούσε την Ντι με εμφανή ζήλια στα σκούρα μάτια της. Δεν την κατηγορούσα. Κάποτε είδα την Ντι να καταβροχθίζει ένα τεράστιο πακέτο μπισκότα σε λίγα λεπτά. «Πώς το κάνεις;»

Η Ντι σήκωσε τους λεπτεπίλεπτους ώμους της.

«Υποθέτω πως έχω γρήγορο μεταβολισμό».

«Τι κάνατε το Σαββατοκύριακο;» ρώτησε η Καρίσα, σμίγοντας τα φρύδια καθώς σκούπιζε το ποτήρι με το μανίκι της. «Εγώ συμπλήρωνα αιτήσεις για κολέγια».

«Εγώ χαμουρευόμουν με τον Τσαντ όλο το διήμερο». Η Λίσα χαμογέλασε.

Τα δύο κορίτσια κοίταξαν εμένα και την Ντι, περιμένοντας να ακούσουν τα νέα μας. Σκέφτηκα ότι δεν ταίριαζε να πετάξω την ιστορία με τον ψυχοπαθή εξωγήινο που παραλίγο να με σκοτώσει.

«Χαζολογήσαμε και είδαμε ταινίες», απάντησε η Ντι, χαρίζοντάς μου ένα αχνό χαμόγελο και στερεώνοντας συγχρόνως μια γυαλιστερή μαύρη μπούκλα πίσω από το αυτί της. «Ένα απλό βαρετό Σαββατοκύριακο».

Η Λίσα ρουθούνησε.

«Εσείς είστε μονίμως βαριεστημένες».

Πήγα να χαμογελάσω, αλλά ένα ζεστό μούδιασμα απλώθηκε στον αυχένα μου. Η κουβέντα γύρω μου ξεθώριασε και λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ο Ντέιμον έφερε μια καρέκλα στα αριστερά μου. Μπροστά μου εμφανίστηκε ένα πλαστικό ποτήρι με γρανίτα φράουλα – η αγαπημένη μου. Ξαφνιαστικά που δέχτηκα δώρο από τον Ντέιμον, πόσο μάλλον την αγαπημένη μου λιχουδιά. Τα δάχτυλά μου άγγιξαν τα δικά του

καθώς έπαιρνα το ποτήρι και μια ηλεκτρική εκκένωση διαπέρασε το δέρμα μου.

Τράβηξα απότομα το χέρι μου και ήπια μια μικρή γουλιά. Τέλεια. Ίσως η γρανίτα να μου έφτιαχνε λίγο το στομάχι. Και ίσως να συνήθιζα αυτό τον πιο δοτικό Ντέιμον. Αυτή η εκδοχή ήταν καλύτερη από εκείνη του κόπανου.

«Ευχαριστώ».

Ανταποκρίθηκε χαμογελώντας.

«Οι δικές μας πού είναι;» ρώτησε η Λίσα.

Ο Ντέιμον γέλασε.

«Είμαι στις υπηρεσίες μόνο ενός συγκεκριμένου ατόμου».

Τα μάγουλά μου άρχισαν να καίνε και απομάκρυνα λίγο την καρέκλα μου.

«Δεν είσαι στις υπηρεσίες μου».

Έσκυψε, μειώνοντας την απόσταση που προσπάθησα να βάλω ανάμεσά μας.

«Όχι ακόμη».

«Αχ, έλα τώρα, Ντέιμον. Κάθομαι ακριβώς δίπλα σας». Η Ντι συνοφρυώθηκε. «Θα μου κόψεις την όρεξη».

«Ναι, λες και είναι δυνατόν κάτι τέτοιο», είπε η Λίσα, στριφογυρνώντας τα μάτια.

Ο Ντέιμον έβγαλε ένα πακέτο από την τσάντα του. Μόνο αυτός θα μπορούσε να εξαφανιστεί πριν από το διάλειμμα και να μην υποστεί τιμωρία. Ήταν απλώς τόσο... *ιδιαιτερος*. Κάθε κορίτσι στο τραπέζι, εκτός από την αδελφή του, τον κοιτούσε. Το ίδιο και κάποια αγόρια.

Πρόσφερε στην αδελφή του ένα μπισκότο.

«Δεν έχουμε σχέδια να κάνουμε;» ρώτησε η Καρίσα, με μάγουλα κατακόκκινα.

«Ναι», είπε η Ντι, χαμογελώντας στη Λίσα. «Πολύ μεγάλα σχέδια».

Σκούπισα με το χέρι μου το ιδρωμένο μου μέτωπο.

«Τι σχέδια;»

«Στο μάθημα των αγγλικών λέγαμε με την Ντι να κάνουμε ένα πάρτι τη μεθεπόμενη εβδομάδα», είπε η Καρίσα. «Κάτι...»

«Τεράστιο», είπε η Λίσα.

«Μικρό», διόρθωσε η Καρίσα, στενεύοντας τα μάτια στη φίλη της. «Μια συγκέντρωση με λίγα άτομα».

Η Ντι έγνεψε και τα φωτεινά πράσινα μάτια της έλαμψαν από έξαψη.

«Οι γονείς μας θα φύγουν την Παρασκευή, οπότε μας βολεύει τέλεια».

Κοίταξα τον Ντέιμον. Μου έκλεισε το μάτι. Η ανόητη καρδιά μου έχασε έναν χτύπο.

«Είναι πολύ τρομερό που οι γονείς σας σας αφήνουν να κάνετε πάρτι σπίτι σας», είπε η Καρίσα. «Οι δικοί μου θα πάθαιναν εγκεφαλικό και μόνο που θα το άκουγαν».

Η Ντι σήκωσε τον έναν ώμο και απέστρεψε το βλέμμα.

«Οι δικοί μας γονείς είναι γαμάτοι».

Μια σουβλιά πόνου τρύπησε την καρδιά μου, μα προσπάθησα να διατηρήσω το πρόσωπό μου ανέκφραστο. Ήμουν σίγουρη πως η Ντι ευχόταν να ήταν οι γονείς της ζωντανοί πέρα από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Ίσως το ίδιο και ο Ντέιμον. Έτσι δε θα είχε πάνω του όλο το βάρος της φροντίδας της οικογένειας.

Τον καιρό που περάσαμε μαζί, διαπίστωνα ότι η κακή του συμπεριφορά πήγαζε από όλο το στρες που ένιωθε. Και ύστερα ήταν και ο θάνατος του δίδυμου αδελφού του...

Στο υπόλοιπο γεύμα τη συζήτηση μονοπώλησε το πάρτι. Και ήταν ωραίο που το προγραμματίζαν, μιας και το επόμενο Σάββατο είχα γενέθλια. Αλλά μέχρι την Παρασκευή, θα ήξερε όλο το σχολείο για το πάρτι. Σε μια πόλη όπου το αλκοόλ σε χωράφι καλαμποκιού ήταν η διασκέδαση της Παρασκευής, δεν υπήρχε περίπτωση το πάρτι να μείνει «μικρό». Το ήξερε αυτό η Ντι;

«Εσύ είσαι σύμφωνος με αυτό;» ψιθύρισα στον Ντέιμον.

Σήκωσε τους ώμους.

«Δες και θα μπορούσα να την εμποδίσω». Ήξερα ότι θα μπορούσε αν ήθελε, άρα σήμαινε ότι δεν είχε πρόβλημα. «Μπισκότο;» είπε, δίνοντάς μου ένα με μπόλικά κομματάκια σοκολάτας.

Όσο και αν ανακατευόταν το στομάχι μου, δεν υπήρχε περίπτωση να αρνηθώ μια τέτοια λιχουδιά.

«Φυσικά».

Οι άκρες των χειλιών του ανασηκώθηκαν και έσκυψε κοντά μου, φέρνοντας το στόμα του λίγα εκατοστά από το δικό μου.

«Έλα να το πάρεις».

Έλα να το... Ο Ντέιμον τοποθέτησε το μπισκότο ανάμεσα στα σαρκώδη, απόλυτα λαχταριστά χείλη του.

Μα τους χίλιους εξωγήινους...

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Κάποια από τα κορίτσια στο τραπέζι έβγαλαν κάτι αναστεναγμούς σαν να έλιωναν, αλλά δεν κατάφερα να κοιτάξω και να ελέγξω τι ακριβώς έκαναν.

Αυτό το μπισκότο –αυτά τα χείλη– ήταν ακριβώς *μπροστά μου*.

Τα μάγουλά μου άρχισαν να φλέγονται. Ένιωθα πάνω μου τα μάτια όλων και του Ντέιμον... Καλέ μου Θεέ, ο Ντέιμον σήκωσε τα φρύδια του, προκαλώντας με.

Η Ντι αναγούλιασε.

«Νομίζω πως θα ξεράσω».

Εντελώς τρομοκρατημένη, ήθελα να ανοίξει η γη και να με καταπιεί. Μα τι πίστευε ότι θα κάνω; Ότι θα πάρω το μπισκότο από το στόμα του όπως τα σκυλιά στη *Λαίδη και τον Αλήτη*; Διάολε, αυτό ακριβώς ήθελα να κάνω και δεν ξέρω τι δείχνει αυτό για μένα.

Ο Ντέιμον πήρε το μπισκότο από το στόμα του. Τα μάτια του έλαμψαν, σαν να κέρδισε μια μικρή μάχη.

«Ο χρόνος τελείωσε, γατάκι».

Τον κοίταξα.

Έσπασε το μπισκότο στα δύο και μου έδωσε το μεγαλύτερο κομμάτι. Του το άρπαξα και μου ήρθε να του το πετάξω στα μούτρα, όμως ήταν τόσο... σοκολατένιο. Γι' αυτό το έφαγα και το απόλαυσα.

Καθώς έπινα ακόμη μια γουλιά από τη γρανίτα μου, ένιωσα μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά μου, σαν κάποιος να με παρακολουθούσε. Κοίταξα γύρω μου, περιμένοντας να αντικρίσω το δολοφονικό βλέμμα της εξωγήινης πρώην φιλένδας του Ντέιμον, όμως η Ας Τόμσον κουβέντιαζε με ένα άλλο αγόρι. Χα. Μήπως ήταν Φωτεινός; Δεν υπήρχαν πολλοί στην ηλικία τους, αλλά αμφιβάλλω ότι η Αυτού Μεγαλειότητα Ας θα καταδεχόταν να μιλήσει σε άνθρωπο. Το βλέμμα μου απομακρύνθηκε από το τραπέζι τους και πλανήθηκε στον υπόλοιπο χώρο.

Ο κύριος Γκάρισον στεκόταν στις διπλές πόρτες της βιβλιοθήκης, αλλά κοιτούσε ένα τραπέζι με κάτι πιτσιρικάδες που έφτιαχναν περίτεχνα σχέδια με τον πουρέ τους. Κανείς δεν κοιτούσε προς το μέρος μας.

Κούνησα το κεφάλι, νιώθοντας ανόητη που ταραζόμουν για το τίποτα. Στο κάτω κάτω αποκλείεται κάποιος Σκοτεινός να είχε εισβάλει φόρα παρτίδα στο εστιατόριο του σχολείου. Ίσως να με περιτριγύριζε καμιά ίωση. Ένωσα ένα τρέμουλο στα χέρια μου καθώς ψηλάφισα την αλυσίδα γύρω από τον λαιμό μου. Ο οψιδιανός ήταν δροσερός πάνω στο δέρμα μου, παρηγορητικός – ένας προάγγελος ασφάλειας. Επομένως έπρεπε να σταματήσω να φρικάρω. Ίσως γι' αυτό ένιωθα ζαλάδα.

Σίγουρα δεν είχε καμία σχέση με το αγόρι που καθόταν δίπλα μου.

Στο ταχυδρομείο με περίμεναν διάφορα πακέτα, τα οποία ωστόσο δε μου προκάλεσαν ιδιαίτερη χαρά. Ήταν βιβλία που μου έστελναν οι αναγνώστες να διαβάσω. Ένωσα αδιαφορία. Σίγουρη ένδειξη ότι έπασχα από τη νόσο των τρελών αγελάδων.

Η διαδρομή προς το σπίτι ήταν βασανιστική. Ένωθα τα χέρια μου αδύναμα, τις σκέψεις μου σκόρπιες. Κρατώντας την αλληλογραφία σφιχτά πάνω στο στήθος μου, αγνόησα το μούδιασμα στον αυχένα μου καθώς ανέβαινα τα σκαλιά της βεράντας. Αγνόησα επίσης το δίμετρο αγόρι που στεκόταν στην κουπαστή.

«Δεν ήρθες κατευθείαν σπίτι μετά το σχολείο». Ο τόνος του ήταν ενοχλημένος. Λες και ήταν ο προσωπικός μου κόπανος, κούκλος σωματοφύλακας από τον οποίο κατάφερα να το σκάσω.

Έβγαλα τα κλειδιά μου.

«Όπως βλέπεις, έπρεπε να πάω στο ταχυδρομείο». Άνοιξα την πόρτα και άφησα τους φακέλους στο τραπεζάκι της εισόδου. Φυσικά, με ακολούθησε κατά πόδας, δίχως να περιμένει πρόσκληση.

«Η αλληλογραφία σου θα μπορούσε να περιμένει». Ο Ντέιμον με ακολούθησε στην κουζίνα. «Τι είναι; Μόνο βιβλία;»

Πήρα την πορτοκαλάδα από το ψυγείο, αναστενάζοντας. Οι άνθρωποι που δεν αγαπούσαν τα βιβλία δεν καταλάβαιναν.

«Ναι, μόνο βιβλία είναι».

«Ξέρω πως τώρα πιθανόν δεν υπάρχουν Σκοτεινοί τριγύρω, αλλά πρέπει πάντα να προσέχουμε, και εσύ έχεις πάνω σου ένα ίχνος που θα τους οδηγήσει απευθείας στο κατώφλι σου. Αυτή τη στιγμή, αυτό είναι πιο σημαντικό από τα βιβλία σου».

Μπα, τα βιβλία ήταν πιο σημαντικά από τους Σκοτεινούς. Έβαλα στον εαυτό μου ένα ποτήρι και αποφάσισα πως ήμουν πολύ κουρασμένη για να τα βάλω με τον Ντέιμον. Ακόμη δεν

είχαμε τελειοποιήσει την τέχνη της πολιτισμένης συζήτησης.

«Θες να πιεις;»

Αναστέναξε.

«Εντάξει. Γάλα;»

Έδειξα το ψυγείο.

«Πάρε μόνος σου».

«Προσφέρθηκαν. Δε θα μου βάλεις εσύ;»

«Εγώ σου πρόσφερα χυμό», απάντησα, παίρνοντας το ποτήρι μου στο τραπέζι. «Εσύ διάλεξες γάλα. Και μίλα πιο σιγά. Η μαμά μου κοιμάται».

Μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια του, έβαλε ένα ποτήρι γάλα. Μόλις κάθισε δίπλα μου, συνειδητοποίησα ότι φορούσε μαύρη φόρμα και θυμήθηκα την τελευταία φορά που είχε έρθει ντυμένος έτσι σπίτι μου. Ο καβγάς μας είχε μετατραπεί σε καυτό χαμούρεμα, ίδιο με αυτά που διαβάζω στα ρομαντικά μυθιστορήματα. Αυτή η ερωτοτροπία *ακόμη* με κρατούσε ξύπνια τα βράδια. Όχι ότι θα το παραδεχόμουν ποτέ.

Ήταν τόσο καυτή στιγμή, τα κόλπα του Ντέιμον είχαν κάψει τα μισά ηλεκτρικά του σπιτιού και είχαν ψήσει το λάπτοπ μου. Μου έλειπε το λάπτοπ και το μπλογκ μου. Η μαμά μου υποσχέθηκε καινούργιο υπολογιστή για τα γενέθλιά μου. Δύο εβδομάδες έμεναν μόνο...

Έπαιζα με το ποτήρι μου χωρίς να τον κοιτάζω.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» είπα.

«Εξαρτάται», απάντησε απαλά.

«Νιώθεις τίποτα όταν είσαι κοντά μου;»

«Εκτός από αυτό που ένιωσα το πρωί όταν είδα πόσο κούκλα είσαι με αυτό το τζιν;»

«Ντέιμον». Αναστέναξα, προσπαθώντας να σωπάσω το κορίτσι μέσα μου που τσίριζε: *ΜΕ ΠΡΟΣΕΞΕ!* «Σοβαρά μιλάω».

Διέγραφε αργούς κύκλους στο τραπέζι με τα μακριά του δάχτυλα.

«Μουδιάζει και ζεσταίνεται ο αυχένας μου. Αυτό εννοείς;»
Τον κοίταξα. Τα χείλη του σχημάτιζαν μισό χαμόγελο.

«Ναι, το νιώθεις κι εσύ;»

«Όποτε είμαστε κοντά».

«Δε σε ενοχλεί;»

«Εσένα σε ενοχλεί;»

Δεν ήμουν σίγουρη τι να απαντήσω. Το μούδιασμα δεν ήταν επώδυνο, απλώς αλλόκοτο. Αλλά με ενοχλούσε αυτό που συμβόλιζε – την καταραμένη σύνδεση για την οποία δεν ξέραμε τίποτα. Ακόμη και οι καρδιές μας χτυπούσαν στον ίδιο ρυθμό.

«Μπορεί να είναι... κάποια παρενέργεια της ίασης». Ο Ντέιμον με κοίταξε πάνω από το χείλος του ποτηριού. Πάω στοίχημα ότι θα έδειχνε κούκλος με μουστάκι από γάλα. «Νιώθεις καλά;» ρώτησε.

Όχι ιδιαίτερα.

«Γιατί;»

«Δείχνεις χάλια».

Οποιαδήποτε άλλη στιγμή αυτό το σχόλιο θα ήταν αφορμή να ξεκινήσει πόλεμος σε αυτό το σπίτι, όμως αυτή τη φορά απλώς άφησα το μισοάδειο ποτήρι μου στο τραπέζι.

«Νομίζω πως έχω κολλήσει κάποια ίωση».

Έσιμιξε τα φρύδια. Η έννοια της αρρώστιας ήταν άγνωστη στον Ντέιμον. Οι Φωτεινοί δεν αρρώσταιναν. Δηλαδή, ποτέ.

«Τι έχεις;»

«Δεν ξέρω. Κανέναν εξωγήινο ιό».

Ο Ντέιμον ρουθούνισε.

«Πολύ αμφιβάλλω. Δε μας παίρνει να αρρωστήσεις. Πρέπει να βγούμε έξω και να εξαφανίσουμε το ίχνος σου. Μέχρι τότε...»

«Αν πρόκειται να πεις ότι αποτελώ αδυναμία, θα σε κοπαήσω». Ο θυμός εξαφάνισε τη ναυτία στο στομάχι μου. «Νο-

μίζω πως απέδειξα περίτρανα πως δεν είμαι, ειδικά όταν οδήγησα τον Μπαρούκ μακριά από το σπίτι σου και τον σκότωσα». Προσπάθησα πολύ να κρατήσω τη φωνή μου χαμηλή. «Το ότι είμαι άνθρωπος δε με κάνει αδύναμη».

Κάθισε πίσω, σηκώνοντας τα φρύδια.

«Πήγα να πω ότι μέχρι τότε κινδυνεύεις». Τη μια στιγμή ο Ντέιμον καθόταν στο τραπέζι και την άλλη βρισκόταν δίπλα μου γονατιστός. Χρειάστηκε να ανασηκώσει λίγο το κεφάλι του για να με κοιτάξει. «Το ξέρω πως δεν είσαι αδύναμη. Το απέδειξες. Και αυτό που έκανες το Σαββατοκύριακο, να πάρεις τις δυνάμεις μας; Ακόμη δεν καταλαβαίνω πώς έγινε, αλλά αδύναμη δεν είσαι. Ποτέ».

Ώπα. Δυσκολευόμουν πολύ να μη σκέφτομαι πόσο ωραία θα ήταν να ήμασταν μαζί όταν ήταν έτσι... καλός και όταν με κοίταζε σαν να ήμουν το τελευταίο κομματάκι σοκολάτας στον κόσμο.

Πράγμα που με έκανε να σκεφτώ το καταραμένο μπισκότο μέσα στο στόμα του.

Οι άκρες των χειλιών του συσπάστηκαν σαν να ήξερε τι σκεφτόμουν και καταπολέμησε ένα χαμόγελο. Όχι αυτό το αυτάρεσκο χαμόγελο που είχε συνήθως, αλλά ένα αληθινό. Και ξαφνικά στάθηκε όρθιος, δέσποσε από πάνω μου.

«Τώρα θέλω να μου αποδείξεις ότι δεν είσαι αδύναμη. Σήκω και πάμε να εξαφανίσουμε το ίχνος σου».

Βόγκηξα.

«Ντέιμον, αλήθεια δε νιώθω καλά».

«Κατ...»

«Δεν το λέω για να το παίζω δύσκολη. Ανακατεύεται το στομάχι μου».

Σταύρωσε τα μυώδη χέρια του, κάνοντας το μπλουζάκι να τεντώσει πάνω του.

«Δεν είναι ασφαλές να τριγυρίζεις όταν λάμπεις έτσι σαν

φάρος. Όσο κουβαλάς το ίχνος, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Δεν μπορείς να πας πουθενά».

Σηκώθηκα από το τραπέζι, αγνοώντας την τρικυμία στο στομάχι μου.

«Πάω να αλλάξω».

Η έκπληξη ήταν εμφανής στα μάτια του.

«Ενδίδεις τόσο γρήγορα;»

«Ενδίδω;» είπα και γέλασα χωρίς να το νιώθω. «Να σε ξεφορτωθώ θέλω μόνο».

Ο Ντέιμον γέλασε βαθιά.

«Ναι, συνέχισε να λες αυτό στον εαυτό σου, γατάκι».

«Κι εσύ συνέχισε να είσαι εγωκεντρικός».

Αστραπιαία βρέθηκε μπροστά μου, εμποδίζοντας τον δρόμο μου. Μετά βάδισε αργά, με κεφάλι χαμηλωμένο και μάτια αποφασισμένα. Οπισθοχώρησα μέχρι που τα χέρια μου γράπωσαν την άκρη του τραπεζιού.

«Τι;» ρώτησα απαιτητικά.

Έβαλε τα χέρια του δεξιά και αριστερά μου δίπλα στους γοφούς μου και έσκυψε πάνω μου. Η ανάσα του έκαψε το μάγουλό μου και τα μάτια μας συναντήθηκαν. Ήρθε μια σπιθαμή πιο κοντά μου και τα χείλη του χάιδεψαν το μάγουλό μου. Ένα πνιχτό βογκητό ξέφυγε από τον λαιμό μου και ταλαντεύτηκα προς το μέρος του.

Μια στιγμή μετά, ο Ντέιμον τραβήχτηκε, χασκογελώντας πονηρά.

«Ναι... δε φταίει ο εγωκεντρισμός μου, γατάκι. Ετοιμάσου».

Γαμώτο!

Του έβγαλα δάχτυλο, βγήκα από την κουζίνα και πήγα πάνω. Ένωθα ακόμη ιδρωμένο το δέρμα μου, πράγμα που δεν είχε καμία σχέση με αυτό που συνέβη, αλλά φόρεσα μια φόρμα και ένα ισοθερμικό. Το τελευταίο που ήθελα να κάνω ήταν

να τρέξω. Φυσικά ήξερα πως τον Ντέιμον δεν τον ένοιαζε πώς ένιωθα.

Τον ένοιαζε μόνο ο εαυτός του και η αδελφή του.

Αυτό δεν είναι αλήθεια, ψιθύρισε μια ύπουλη, ενοχλητική φωνούλα στο κεφάλι μου. Ίσως όμως αυτή η φωνούλα είχε δίκιο. Με είχε θεραπεύσει όταν θα μπορούσε να με είχε αφήσει να πεθάνω και είχα ακούσει τη σκέψη του, τον άκουσα να με ικετεύει να μην τον αφήσω.

Σε κάθε περίπτωση, έπρεπε να καταπολεμήσω την επιθυμία μου να ξεράσω και έπρεπε να βγω για τρέξιμο. Κάποια έκτη αίσθηση μου έλεγε ότι όλο αυτό δεν επρόκειτο να τελειώσει καλά.

Είκοσι λεπτά άντεξα.

Με το ανώμαλο έδαφος του δάσους, τον ψυχρό άνεμο του Νοέμβρη και το συγκεκριμένο αγόρι δίπλα μου, απλώς δεν μπορούσα να το κάνω. Εγκαταλείποντάς τον στα μισά της διαδρομής προς τη λίμνη, έκανα μεταβολή και γύρισα γρήγορα σπίτι. Ο Ντέιμον με φώναξε μια δυο φορές, αλλά τον αγνόησα. Με το που μπήκα στο μπάνιο, ξέρασα τα άντερά μου. Ξέρασα με τόση δύναμη, που ξύπνησα ως και τη μαμά.

Έρθε τρέχοντας στο μπάνιο και μου κράτησε πίσω τα μαλλιά.

«Πόση ώρα νιώθεις άρρωστη, αγάπη μου; Λίγες ώρες, όλη μέρα ή μόλις τώρα;»

Η μαμά – πάντα νοσοκόμα.

«Νιώθω κάπως όλη μέρα», βόγκηξα, ακουμπώντας το κεφάλι στην μπανιέρα.

Εκείνη έβαλε την παλάμη της στο μέτωπό μου.

«Γλυκιά μου, εσύ ζεματάς». Άρπαξε μια πετσέτα και την έβαλε κάτω από τη βρύση. «Καλύτερα να τηλεφωνήσω στη δουλειά...»

«Όχι, καλά είμαι». Της πήρα την πετσέτα και την έβαλα στο μέτωπό μου. Η δροσιά ήταν βάλσαμο. «Μια γρίπη είναι μόνο. Και ήδη νιώθω καλύτερα».

Η μαμά έμεινε δίπλα μου μέχρι που σηκώθηκα να κάνω ένα ντους. Μου πήρε έναν αιώνα ν' αλλάξω και να φορέσω μια μακρυμάνικη μπλουζα ύπνου. Το δωμάτιο γύριζε γύρω μου

καθώς χωνόμουν κάτω από το πάπλωμα, έτσι έκλεισα τα μάτια και περίμενα τη μαμά να επιστρέψει.

«Ορίστε το κινητό σου και λίγο νερό». Άφησε και τα δύο στο κομοδίνο δίπλα μου. «Άνοιξε». Ανοίγοντας επιφυλακτικά το ένα μάτι, είδα να με πλησιάζει απειλητικά ένα θερμόμετρο. Πολύ υπάκουα, άνοιξα το στόμα μου. «Ανάλογα με το πόσο πυρετό έχεις, θα εξαρτηθεί το αν θα μείνω σπίτι», μου είπε. «Πιθανόν να είναι μια απλή γρίπη, αλλά...»

«Μμμ», μούγκρισα.

Μου έριξε ένα ανέκφραστο βλέμμα και περίμενε μέχρι να χτυπήσει το θερμόμετρο.

«Τριάντα οκτώ και επτά. Θέλω να πιεις αυτά». Μου έδωσε δύο χάπια. Τα κατέβασα μονοκοπανιά δίχως δεύτερη κουβέντα. «Ο πυρετός δεν είναι πολύ υψηλός αλλά θέλω να μείνεις στο κρεβάτι και να ξεκουραστείς. Θα πάρω να δω πώς είσαι πριν από τις δέκα, εντάξει;»

Έγνεψα και κουκουλώθηκα. Το μόνο που ήθελα ήταν να κοιμηθώ. Δίπλωσε ακόμη μια νωπή πετσέτα και την έβαλε στο μέτωπό μου. Έκλεισα τα μάτια, βέβαιη πως βρισκόμουν στο πρώτο στάδιο μόλυνσης από ζόμπι.

Μια παράξενη ομίχλη τύλιξε το μυαλό μου. Κοιμήθηκα, ξυπνώντας μία φορά για να μιλήσω με τη μαμά, και ο ύπνος με ξαναπήρε μέχρι μετά τα μεσάνυχτα. Η μπλούζα μου είχε γίνει μούσκεμα, κολλούσε πάνω στο δέρμα μου, που ζεματούσε από τον πυρετό. Πήγα να παραμερίσω τα σκεπάσματα και διαπίστωσα ότι βρίσκονταν πάνω στο ανάκατο γραφείο με τον υπολογιστή μου.

Κρύος ιδρώτας έλουσε το μέτωπό μου καθώς ανακάθισα. Άκουγα την καρδιά μου που βροντοχτυπούσε βαριά και ακανόνιστη. Σαν να ήταν δύο χτύποι σε έναν. Ένιωθα το δέρμα μου να τεντώνεται πάνω στους μυς μου – καυτό και μούδιασμένο. Σηκώθηκα και το δωμάτιο στροβιλίστηκε γύρω μου.

Ήμουν τόσο ζεστή, έβραζαν τα σωθικά μου. Τα ένιωθα πυρωμένα, σαν να λιώνουν. Οι σκέψεις μου μπερδεμένες σαν κουβάρι. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι έπρεπε να δροσιστώ.

Η πόρτα του διαδρόμου άνοιξε, με καλούσε. Δεν ήξερα πού πήγαινα, αλλά κατάφερα να διασχίσω τρεκλίζοντας τον διάδρομο και να κατέβω τη σκάλα. Η πόρτα της εισόδου ήταν σαν φάρος, υποσχόταν την υπέρτατη ανακούφιση. Έξω έκανε κρύο. Έτσι θα δροσιζόμουν.

Όμως δεν ήταν αρκετό.

Στάθηκα στη βεράντα, με τον αέρα να ανεμίζει την μπλούζα και τα μαλλιά μου. Τα αστέρια έλαμπαν πολύ έντονα στον καθαρό ουρανό. Χαμήλωσα το βλέμμα και τα δέντρα στην άκρη του δρόμου άλλαξαν χρώματα. Κίτρινο. Χρυσοαφί. Κόκκινο. Στο τέλος απέκτησαν μια μουντή καφετιά απόχρωση.

Ονειρεύομαι, συνειδητοποίησα.

Μέσα στην παραζάλη μου, κατέβηκα από τη βεράντα. Τα χαλίκια μπήγονταν στις πατούσες μου, αλλά συνέχισα να περπατώ, με το φως του φεγγαριού να με καθοδηγεί. Αρκετές φορές ένιωσα τον κόσμο να αναποδογυρίζει, αλλά συνέχισα.

Δε μου πήρε πολλή ώρα να φτάσω στη λίμνη. Κάτω από το αμυδρό φως, το νερό στο χρώμα του όνυχα ρυτίδιασε. Προχώρησα μπροστά και σταμάτησα μόλις τα πόδια μου βυθίστηκαν στο βρεγμένο χώμα. Έντονη ζέστη καψάλιζε το δέρμα μου καθώς στεκόμουν εκεί. Έκαιγα. Φλεγόμουν.

«Κατ;»

Πολύ αργά, γύρισα. Ο άνεμος μαστίγωνε τα πάντα γύρω μου καθώς κοίταξα τη μορφή μπροστά μου. Το φως του φεγγαριού τεμάχιζε σε σκιές το πρόσωπό του, αντανakλούσε στα μεγάλα, φωτεινά μάτια του. Αποκλείεται να ήταν αληθινός.

«Τι κάνεις, γατάκι;» ρώτησε ο Ντέιμον.

Έδειχνε θαμπός. Ο Ντέιμον δεν ήταν ποτέ θαμπός. Ταχύτατος και θολός πολλές φορές, αλλά ποτέ θαμπός.

«Πρέπει... πρέπει να δροσιστώ».

Αμέσως έδειξε να κατάλαβε.

«Μην τολμήσεις να μπεις στη λίμνη».

Οπισθοχώρησα. Το παγωμένο νερό τύλιξε τους αστραγάλους μου και μετά τα γόνατά μου.

«Γιατί;»

«Γιατί;» Έκανε ένα βήμα μπροστά. «Είναι πολύ παγωμένη. Γιατάκι, μη με αναγκάσεις να έρθω εκεί να σε πάρω».

Το κεφάλι μου σφυροκοπούσε. Σίγουρα τα εγκεφαλικά μου κύτταρα έλιωναν. Έκανα ένα βήμα πιο μέσα. Το παγωμένο νερό ανακούφιζε το τσουρουφλισμένο δέρμα μου. Βυθίστηκα ολόκληρη μέσα του και αυτό μου πήρε την ανάσα μαζί με τη φωτιά. Το κάψιμο υποχώρησε, σχεδόν εξαφανίστηκε. Θα μπορούσα να μείνω εδώ μέσα για πάντα. Ίσως και να το έκανα.

Δυνατά, σταθερά χέρια με τύλιξαν, με τράβηξαν στην επιφάνεια. Παγωμένος αέρας με διαπέρασε, ωστόσο τα πνευμόνια μου ζεματούσαν. Πήρα βαθιές ανάσες, ελπίζοντας να σβήσω τη φωτιά. Ο Ντέιμον με τράβηξε από το υπέροχο νερό τόσο γρήγορα, που βρέθηκα αστραπιαία στην όχθη.

«Τι τρέχει μ' εσένα;» ρώτησε απαιτητικά, ταρακουνώντας με από τους ώμους. «Έχεις τρελαθεί τελείως;»

«Μη». Τον έσπρωξα αδύναμα. «Ζεσταίνομαι τόσο πολύ».

Το βλέμμα του χαμήλωσε στα δάχτυλα των ποδιών μου.

«Ναι, είσαι καυτή. Όλη αυτή η εμφάνιση με το βρεγμένο λευκό μπλουζάκι... Πιάνει, γιατάκι, αλλά μεταμεσονύκτιο κολύμπι μέσα στον Νοέμβρη; Λίγο τολμηρό, δε νομίζεις;»

Δεν έβγαζα νόημα. Η ανακούφιση που μου πρόσφερε το νερό υποχωρούσε και το δέρμα μου είχε αρχίσει πάλι να ζεματά. Έκανα να ελευθερωθώ αδέξια από τα χέρια του και να ξαναμπώ στη λίμνη.

Με γράπωσε πριν προλάβω να κάνω βήμα και με γύρισε προς το μέρος του.

«Κατ, δεν μπορείς να μπεις στη λίμνη. Το νερό είναι πολύ παγωμένο. Θα αρρωστήσεις». Παραμέρισε τις τούφες που είχαν κολλήσει στα μάγουλά μου. «Διάολε, θα αρρωστήσεις περισσότερο. Εσύ ζεματάς».

Κάτι στα λόγια του διέλυσε ένα μέρος της ομίχλης που με τύλιγε. Έγειρα πάνω του, ακουμπώντας το μάγουλό μου στο στέρνο του. Μύριζε *υπέροχα*. Μπαχαρικά και αρσενικό.

«Δε σε θέλω».

«Ε, δεν είναι ώρα *τώρα* να ξεκινήσουμε αυτή τη συζήτηση». Ήταν απλώς ένα όνειρο. Αναστέναξα και τύλιξα τα χέρια μου γύρω από τη γυμνασμένη μέση του.

«Αλλά σε θέλω».

Ο Ντέιμον με αγκάλιασε σφιχτά.

«Το ξέρω, γατάκι. Κανέναν δεν ξεγελάς. Έλα τώρα».

Τον άφησα και τα χέρια μου έπεσαν άψυχα στο πλάι.

«Δε... δε νιώθω καλά».

«Κατ». Έκανε ένα βήμα πίσω. Είχε τα χέρια του στο πρόσωπό μου, μου κρατούσε το κεφάλι. «Κατ, κοίταξέ με».

Δεν τον κοιτούσα; Τα πόδια μου με πρόδωσαν. Και μετά το τίποτα. Ούτε Ντέιμον. Ούτε σκέψεις. Ούτε φωτιά. Ούτε Κέιτι.

Τα πάντα ήταν θολά, ασύνδετα. Ζεστά χέρια κρατούσαν τα μαλλιά μου μακριά από το πρόσωπό μου. Δάχτυλα χάιδευαν τα μάγουλά μου. Μια βαθιά φωνή μού μιλούσε σε μια μελωδική και απαλή γλώσσα. Σαν τραγούδι, ωστόσο... πιο όμορφη και χαλαρωτική. Βυθίστηκα στον ήχο, χάθηκα για λίγο μέσα του.

Άκουσα φωνές.

Μου φάνηκε πως άκουσα την Ντι.

«Δεν μπορείς. Θα κάνεις πιο έντονο το ίχνος της».

Με μετακινούσαν. Μου έβγαζαν τα ρούχα. Κάτι ζεστό και

απαλό γλίστρησε στο δέρμα μου. Προσπάθησα να μιλήσω στις φωνές γύρω μου, και ίσως το έκανα. Δεν ήμουν σίγουρη.

Κάποια στιγμή, ένιωσα να τυλίγομαι σε ένα σύννεφο και να μεταφέρομαι κάπου. Μια καρδιά χτυπούσε ρυθμικά στο μάγουλό μου, με νανούριζε, μέχρι που οι φωνές ξεθώριασαν και δροσερά χέρια αντικατέστησαν επιτέλους τα ζεστά. Έντονα φώτα εισέβαλαν. Άκουσα περισσότερες φωνές. *Μαμά;* Η μαμά ακουγόταν ανήσυχη. Μιλούσε με... κάποιον. Με κάποιον που δεν αναγνώριζα. *Εκείνος* είχε τα δροσερά χέρια. Ένιωσα ένα τσίμπημα στο μπράτσο, έναν αμβλύ πόνο που απλώθηκε μέχρι τα δάχτυλά μου. Και άλλες μπερδεμένες φωνές... και μετά τίποτα.

Δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα, μόνο αυτό το αλλόκοτο ανάμεσα όπου μια φωτιά μαινόταν στο κορμί μου. Και μετά τα δροσερά χέρια επέστρεψαν, μου τράβηξαν το χέρι από τα σκεπάσματα. Δεν άκουγα τη μαμά την ώρα που ένιωσα ξανά το τσίμπημα στο δέρμα μου. Ένας καυτός χείμαρρος κύλησε στις φλέβες μου. Με κομμένη την ανάσα, κύρτωσα την πλάτη μου στο κρεβάτι και μια πνιχτή κραυγή ξεκόλλησε από τον λαιμό μου. Τα πάντα ζεματούσαν. Η φωτιά που έκαιγε μέσα μου ήταν δέκα φορές χειρότερη από πριν. Και ήξερα πως πέθαινα. Σίγουρα πέθαινα...

Και τότε δροσιά απλώθηκε στις φλέβες μου, σαν χειμωνιάτικη ριπή ανέμου. Κύλησε γρήγορα, σβήνοντας τις φλόγες και αφήνοντας πάγο πίσω της.

Τα χέρια μετακινήθηκαν στον λαιμό μου, έπιασαν κάτι. Μια αλυσίδα... το μενταγιόν μου; Τα χέρια εξαφανίστηκαν, αλλά ένιωσα τον οφιδιανό να *δονείται* από πάνω μου. Και μετά κοιμήθηκα για διάστημα που μου φάνηκε αιωνιότητα, καθόλου σίγουρη πως θα ξυπνούσα ξανά.

Τέσσερις μέρες έμεινα στο νοσοκομείο και δε θυμάμαι ούτε μια στιγμή από αυτές. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι ξύπνησα Τετάρτη σε ένα άβολο κρεβάτι, κοιτάζοντας ένα λευκό ταβάνι και νιώθοντας καλά. Υπέροχα, μπορώ να πω. Η μαμά δεν έφευγε από το πλάι μου και χρειάστηκε να γκρινιάξω πολύ για να μου δώσουν εξιτήριο και να με αφήσουν να γυρίσω σπίτι μου. Κατά τα φαινόμενα, είχα πάθει βαριά γρίπη, όχι όμως κάτι σοβαρό.

Τώρα η μαμά με παρακολουθούσε με αυστηρό βλέμμα καθώς έπινα την πορτοκαλάδα από το ψυγείο μας. Φορούσε τζιν και λεπτό πουλόβερ. Μου φαινόταν παράξενο που την έβλεπα χωρίς την ποδιά.

«Γλυκιά μου, σίγουρα νιώθεις καλά για να γυρίσεις στο σχολείο; Μπορείς να καθίσεις σήμερα σπίτι και να πας από Δευτέρα».

Κούνησα το κεφάλι μου. Οι τρεις μέρες που είχα χάσει σχολείο με είχαν φορτώσει με μπόλικη δουλειά στο σπίτι, αν έκρινα σωστά από τις σημειώσεις που μου είχε αφήσει η Ντι το προηγούμενο βράδυ.

«Είμαι καλά».

«Αγάπη μου, νοσοκομείο ήσουν. Μην το παρακάνεις».

Στράγγιξα το ποτήρι.

«Είμαι καλά. Αλήθεια».

«Το ξέρω ότι νομίζεις πως νιώθεις καλύτερα». Διόρθωσε το παλτό μου, που προφανώς είχα κουμπώσει στραβά. «Ο Γουίλ –ο γιατρός Μάικλς– μπορεί να σου έδωσε εξιτήριο, αλλά πήρα μεγάλη τρομάρα. Ποτέ δε σε έχω ξαναδει τόσο άρρωστη. Να τον πάρω να δω αν μπορεί να έρθει να σε δει πριν από τις επισκέψεις στους ασθενείς του;»

Ακόμη πιο παράξενο ήταν το γεγονός πως η μαμά μου αναφερόταν στον γιατρό μου με το μικρό του όνομα – προφανώς, η σχέση τους είχε αρχίσει να σοβαρεύει κι εγώ δεν εί-

χα πάρει χαμπάρι. Πήρα το σακίδιό μου και κοντοστάθηκα.

«Μαμά;»

«Ναι;»

«Ήρθες σπίτι τη νύχτα της Δευτέρας, σωστά; Πριν τελειώσει η βάρδιά σου;» Όταν κούνησε το κεφάλι της, μπερδεύτηκα ακόμη περισσότερο. «Πώς βρέθηκα στο νοσοκομείο;»

«Είσαι σίγουρη πως νιώθεις καλά;» Έβαλε την παλάμη της στο μέτωπό μου. «Δεν έχεις πυρετό, αλλά... Ο φίλος σου σε έφερε στο νοσοκομείο».

«Ο φίλος μου;»

«Ναι, ο Ντέιμον σε έφερε. Αν και είμαι πολύ περίεργη για το πώς ήξερε ότι ήσουν άρρωστη στις τρεις τα ξημερώματα». Στένεψε τα μάτια της. «Τώρα που το σκέφτομαι, είμαι όντως πολύ περίεργη».

Ω, γαμώτο.

«Κι εγώ το ίδιο».

Ποτέ δεν ανυπομονούσα να μπω στο μάθημα της τριγωνομετρίας όσο εκείνη τη μέρα. Πώς στο καλό ήξερε ο Ντέιμον ότι ήμουν άρρωστη; Το όνειρο που είδα με τη λίμνη δεν μπορεί να ήταν αληθινό. Αποκλείεται. Αν ήταν... θα... δεν ξέρω τι θα έκανα, αλλά ήμουν σίγουρη ότι θα είχε σχέση με κατακόκκινα μάγουλα.

Η Λίσα ήταν η πρώτη που έφτασε.

«Γιούπι! Γύρισες! Πώς νιώθεις; Καλύτερα;»

«Ναι, καλά είμαι». Το βλέμμα μου τινάχτηκε στην πόρτα. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, μπήκε η Καρίσα.

Καθώς περνούσε από δίπλα μου, τράβηξε χαμογελώντας μια τούφα από τα μαλλιά μου.

«Χαίρομαι που νιώθεις καλύτερα. Ανησυχήσαμε πολύ. Ειδικά όταν ήρθαμε να σε δούμε και ήσουν εντελώς αλλού».

Αναρωτήθηκα τι μπορεί να είχα κάνει μπροστά τους και να μην το θυμάμαι.

«Θέλω να ξέρω;»

Η Λίσα χασκογέλασε και έβγαλε το τετράδιό της.

«Παραμιλούσες αρκετά, Κέιτι. Και διαρκώς φώναζες κάποιον», απάντησε.

Ωχ.

«Αλήθεια;»

Δείχνοντας λίγο οίκτο, η Καρίσα χαμήλωσε τη φωνή της.

«Φώναζες τον Ντέιμον».

Έκρυσά το πρόσωπο στις παλάμες μου και βόγκηξα.

«Θεέ μου».

Η Λίσα χαχάνισε.

«Ήταν πολύ γλυκό».

Ένα λεπτό πριν χτυπήσει το κουδούνι για το μάθημα, ένιωσα τη γνωστή πλέον ζεστασιά στον αυχένα μου και σήκωσα το βλέμμα. Ο Ντέιμον μπήκε με αργό βάδισμα στην τάξη. Και, ως συνήθως, δίχως βιβλία. Είχε ένα τετράδιο, αλλά δε νομίζω πως σημείωνε ποτέ τίποτα. Είχα αρχίσει να υποπτεύομαι πως ο καθηγητής των μαθηματικών ήταν εξωγήινος, γιατί πώς αλλιώς τη γλίτωνε έτσι ο Ντέιμον;

Με προσπέρασε δίχως να μου ρίξει ματιά.

Γύρισα στην καρέκλα μου και του είπα: «Θέλω να σου μιλήσω».

Κάθισε στο θρανίο του.

«Εντάξει».

«Ιδιαιτέρως», ψιθύρισα.

Η έκφρασή του δεν άλλαξε καθώς έγειρε πίσω στην καρέκλα του.

«Συνάντησέ με το μεσημέρι στη βιβλιοθήκη. Κανείς δεν πηγαίνει εκεί. Ξέρεις, με όλα αυτά τα βιβλία».

Του έκανα μια γκριμάτσα και γύρισα μπροστά μου. Πέντε δευτερόλεπτα μετά, με σκούντηξε με το στιλό στην πλάτη. Πήρα μια βαθιά ανάσα για υπομονή και γύρισα πίσω μου. Ο Ντέιμον είχε γείρει μπροστά το θρανίο του. Μας χώριζαν μόλις λίγα εκατοστά.

«Ναι;»

Χαμογέλασε.

«Δείχνεις πολύ καλύτερα από την τελευταία φορά που σε είδα».

«Ευχαριστώ», μουρμούρισα.

Το βλέμμα του πλανήθηκε γύρω μου και ήξερα πολύ καλά τι έκανε. Κοιτούσε το ίχνος.

«Ξέρεις κάτι;» Έγειρα το κεφάλι στο πλάι και περίμενα να μου πει. «Δε λάμπεις», ψιθύρισε.

Ξαφνιασμένη, έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Τη Δευτέρα έλαμπα σαν ντισκόμπαλα και τώρα δεν είχα ίχνος;

«Καθόλου;»

Κούνησε το κεφάλι.

Ο καθηγητής μπήκε στην τάξη, οπότε έπρεπε να γυρίσω μπροστά μου, αλλά το μυαλό μου έτρεχε αλλού. Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν ότι δεν έλαμπα. Θα έπρεπε – όχι, *ήμουν* ενθουσιασμένη, αλλά η σύνδεση υπήρχε ακόμη. Οι ελπίδες μου ότι θα ξεθώριαζε μαζί με το ίχνος ήταν μάταιες.

Μετά το μάθημα, είπα στα κορίτσια να πουν στην Ντι ότι θα αργούσα λίγο για το φαγητό. Από τη στιγμή που είχαν ακούσει μέρος της συζήτησης, η Καρίσα διαρκώς χασκογελούσε και η Λίσα φαντασιωνόταν ότι θα το κάναμε στη βιβλιοθήκη. Κάτι που δεν είχα καμία όρεξη να ακούσω. Ή να σκέφτομαι. Αλλά τώρα το σκεφτόμουν, γιατί είχα απόλυτα ικανό τον Ντέιμον για κάτι τέτοιο.

Η ώρα δεν περνούσε με τίποτα. Ο κύριος Γκάρισον μου έριχνε τα γνωστά βλέμματα σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος της βιολογίας. Ήταν κάτι σαν ο ανεπίσημος κηδεμόνας των Φωτεινών που ζούσαν εκτός της αποικίας των εξωγήινων. Με ή χωρίς ίχνος, έδειχνα να τραβώ την ίδια προσοχή. Μάλλον είχε να κάνει περισσότερο με το γεγονός πως ήξερα ότι ήταν εξωγήινοι.

Την ώρα που πήγαινε προς τον προτζέκτορα, άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένα αγόρι, με μια μπλούζα με τον Πάκμαν. Ένα απαλό μουρμουρητό απλώθηκε στην τάξη καθώς ο ξένος έδινε στον κύριο Γκάρισον ένα σημείωμα.

Ήταν καινούργιος, προφανώς. Τα καστανά του μαλλιά ήταν επιμελώς ατημέλητα. Ήταν όμορφος, με χρυσαφένιο δέρμα και χαμόγελο γεμάτο αυτοπεποίθηση.

«Απ' ό,τι φαίνεται, έχουμε καινούργιο μαθητή», είπε ο κύριος Γκάρισον, αφήνοντας το σημείωμα στην έδρα. «Τον Μπλέικ Σόντερς από...»

«Την Καλιφόρνια», απάντησε το αγόρι. «Τη Σάντα Μόνικα».

Τη δήλωση αυτή ακολούθησαν πολλά επιφωνήματα. Η Λίσα ανακάθισε. Γιούπι. Δε θα ήμουν πια εγώ η καινούργια.

«Εντάξει λοιπόν, Μπλέικ από τη Σάντα Μόνικα». Ο κύριος Γκάρισον κοίταξε γύρω στην τάξη και το βλέμμα του στάθηκε στο άδειο θρανίο δίπλα μου. «Ορίστε η θέση σου και η συνεργάτης σου στο εργαστήριο. Καλή διασκέδαση».

Στένεψα τα μάτια στον κύριο Γκάρισον, αβέβαιη για το αν το «καλή διασκέδαση» ήταν μια συγκαλυμμένη προσβολή ή μια κρυφή ελπίδα το ανθρώπινο αγόρι να μου αποσπάσει την προσοχή από το εξωγήινο.

Προφανώς ανίδεος για τα παράξενα βλέμματα, ο Μπλέικ κάθισε δίπλα μου και χαμογέλασε.

«Γεια».

«Γεια. Είμαι η Κέιτι από τη Φλόριντα». Χαμογέλασα. «Και τώρα γνωστή ως “όχι η καινούργια”».

«Μάλιστα». Κοίταξε τον κύριο Γκάρισον, που μετακινούσε τον προτζέκτορα στη μέση της τάξης. «Μικρή πόλη, λίγα πρόσωπα, όλοι σε κοιτάζουν διαρκώς»

«Ακριβώς».

Γέλασε απαλά.

«Ωραία. Γιατί είχα αρχίσει να πιστεύω ότι κάτι τρέχει με εμένα». Έβγαλε ένα τετράδιο και το μπράτσο του άγγιξε το δικό μου. Στατικός ηλεκτρισμός με διαπέρασε. «Συγγνώμη για αυτό».

«Δεν πειράζει», του είπα.

Ο Μπλέικ μου χάρισε ακόμη ένα μικρό χαμόγελο και γύρισε το βλέμμα στον πίνακα. Παίζοντας με την αλυσίδα στον λαιμό μου, λοξοκοίταξα στα κρυφά το καινούργιο αγόρι. Του-

λάχιστον τώρα στο μάθημα της βιολογίας θα έκανα λίγο οφθαλμόλουτρο. Δε θα πείραζε αυτό.

Ο Ντέιμον δεν περίμενε στις διπλές πόρτες της βιβλιοθήκης. Βάζοντας την τσάντα στον ώμο, μπήκα στην αίθουσα που μύριζε υγρασία. Μια νεαρή βιβλιοθηκάριας με κοίταξε και μου χαμογέλασε καθώς σάρωνα με τα μάτια τον χώρο. Ένωθα τη ζεστασιά στον αυχένα μου, μα δεν τον έβλεπα πουθενά. Γνωρίζοντας τον Ντέιμον, σίγουρα κρυβόταν ώστε να μη δει κανείς την Αυτού Μεγαλειότητά του στη βιβλιοθήκη. Προσπέρασα μερικούς μαθητές μικρότερων τάξεων που κάθονταν στα τραπέζια με τους υπολογιστές και, ψάχνοντας λίγο ακόμη, τον εντόπισα στο τμήμα του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Καθόταν σε ένα κουβούκλιο δίπλα σε έναν απαρχαιωμένο υπολογιστή, με τα χέρια στις τσέπες του ξεθωριασμένου του τζιν. Μια μπούκλα που έπεφτε στο μέτωπό του χάιδευε τις βλεφαρίδες του. Τα χείλη του σχημάτισαν ένα μικρό χαμόγελο.

«Αναρωτιόμουν αν θα κατάφερνες να με βρεις». Δεν έκανε καμία κίνηση να παραμερίσει στον μικροσκοπικό χώρο.

Άφησα την τσάντα μου στον τοίχο και κάθισα στο θρανίο απέναντί του.

«Φοβήθηκες μη σε δει κανείς και θεωρήσει ότι διαβάζεις;»

«Έχω μια φήμη να διατηρήσω».

«Και τι υπέροχη φήμη».

Τέντωσε τα πόδια του φέρνοντάς τα κάτω από τα δικά μου.

«Λοιπόν, τι ήθελες να μου πεις» – η φωνή του χαμήλωσε σε έναν βαθύ, σέξι ψίθυρο – «ιδιαιτέρως;»

Ανατρίχιασα – και δεν είχε καθόλου να κάνει με τη θερμοκρασία.

«Όχι αυτό που ελπίζεις».

Ο Ντέιμον μου έριξε ένα πονηρό χαμόγελο.

«Λοιπόν». Γράψωσα την άκρη του θρανίου. «Πώς ήξερες ότι ήμουν άρρωστη νυχτιάτικα;»

Ο Ντέιμον έμεινε να με κοιτάζει για λίγο.

«Δε θυμάσαι;»

Τα απόκοσμα μάτια του ήταν υπερβολικά έντονα. Χαμήλωσα το βλέμμα... στο στόμα του. Κάκιστη κίνηση. Κοίταξα τον χάρτη της Ευρώπης πάνω από τον ώμο του. Καλύτερα.

«Δεν μπορώ να πω πως θυμάμαι».

«Λοιπόν, μάλλον θα έφταιγε ο πυρετός. Ψηνόσουν».

Το βλέμμα μου καρφώθηκε στα μάτια του.

«Με άγγιξες;»

«Ναι, σε άγγιξα... και δε φορούσες και πολλά». Το πονηρό χαμόγελο απλώθηκε περισσότερο. «Και ήσουν μούσκεμα... μέσα σε ένα λευκό μακό. Ωραία αμφίεση. Πολύ ωραία».

Έγινα παπαρούνα.

«Η λίμνη... δεν ήταν όνειρο;» Ο Ντέιμον κούνησε το κεφάλι. «Θεέ μου, άρα λοιπόν πήγα για κολύμπι στη λίμνη;»

Σηκώθηκε από το θρανίο και έκανε ένα βήμα μπροστά, κίνηση που τον έφερε ένα εκατοστό από το πρόσωπό μου.

«Το έκανες. Δεν ήταν κάτι που περίμενα να δω Δευτέρα βράδυ, αλλά δεν παραπονιέμαι. Είδα πολλά».

«Σκάσε», είπα μέσα από τα δόντια μου.

«Μην ντρέπεσαι». Τέντωσε το χέρι και με τράβηξε από το μανίκι του παλτού μου. Του τίναξα το χέρι μακριά. «Δεν είναι ότι δεν έχω ξαναδεί το πάνω μέρος και δεν έριξα καμιά ματιά προς τα κάτω...»

Σηκώθηκα από το θρανίο να του ορμήσω. Οι αρθρώσεις μου μόλις που άγγιξαν το πρόσωπό του πριν μου πιάσει το χέρι. Παναγία μου, πόσο γρήγορος ήταν. Ο Ντέιμον με τράβηξε πάνω στο στέρνο του και έσκυψε το κεφάλι, με μάτια να λάμπουν από τον θυμό που προσπαθούσε να συγκρατήσει.

«Μη βαράς, γατάκι. Δεν είναι ευγενικό».

«Εσύ δεν είσαι ευγενικός». Προσπάθησα να τραβηχτώ, αλλά μου κρατούσε γερά τον καρπό. «Άφησέ με».

«Δεν είμαι σίγουρος πως μπορώ να το κάνω. Πρέπει να προστατέψω τον εαυτό μου». Ωστόσο, μου άφησε το χέρι.

«Α, μάλιστα, αυτή είναι η δικαιολογία σου για να... με τραβολογάς;»

«Να σε τραβολογάω;» Με πλησίασε μέχρι που η πλάτη μου κόλλησε στο θρανίο. «Αυτό δεν είναι τραβολόγημα».

Εικόνες μ' εμένα κολλημένη στον τοίχο του σπιτιού μου και τον Ντέιμον να με φιλά άρχισαν να χορεύουν τρελά στο μυαλό μου. Μέρη του σώματός μου άρχισαν να μουδιάζουν. Καθόλου, μα καθόλου, καλό σημάδι.

«Ντέιμον, θα μας δει κανείς».

«Και λοιπόν;» Μου έπιασε απαλά το χέρι. «Εμένα κανείς δε θα τολμήσει να μου πει τίποτα».

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Γεύτηκα τη μυρωδιά του στη γλώσσα μου. Τα στήθη μας αγγίζονταν. Το κορμί έλεγε ναι. Η Κέιτι έλεγε όχι. Δε με επηρέαζε όλο αυτό. Δε με επηρέαζε το πόσο κοντά βρισκόμασταν ή το πώς τα δάχτυλά του γλιστρούσαν κάτω από το μανίκι του παλτού μου. Δεν ήταν αληθινό.

«Άρα λοιπόν το ίχνος μου εξαφανίστηκε, αλλά όχι και αυτή η ηλίθια σύνδεση;»

«Μπα».

Απογοητευμένη, κούνησα το κεφάλι.

«Και τότε τι σημαίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω». Τα δάχτυλά του τώρα βρίσκονταν εντελώς μέσα στο μανίκι μου και με χάιδευαν πάνω από τον καρπό. Το δέρμα του donούνταν σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Δεν είχα δει ποτέ κάτι παρόμοιο.

«Γιατί συνεχώς με αγγίζεις;» ρώτησα θυμωμένη.

«Μου αρέσει».

Θέέ μου, κι εμένα μου άρεσε, και δε θα έπρεπε.

«Ντέιμον...»

«Αλλά ας γυρίσουμε στο ίχνος. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό».

«Ότι δε χρειάζεται πλέον να βλέπω τη φάτσα σου εκτός σχολείου;»

Γέλασε και το γέλιο του βρόντηξε μέσα μου.

«Ότι πλέον δεν κινδυνεύεις».

Κάπως, και ειλικρινά δεν έχω ιδέα πώς, το ελεύθερο χέρι μου βρέθηκε πάνω στο στέρνο του. Η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα και δυνατά. Το ίδιο και η δική μου.

«Νομίζω πως το ότι δε θα βλέπω τη φάτσα σου μετρά περισσότερο από την ασφάλεια».

«Ναι, λέγε το μπας και το πιστέψεις». Το πιγούνι του χάιδεψε τα μαλλιά μου και μετά γλίστρησε στο μάγουλό μου. Ανατρίχιασα. Μια σπίθα τινάχτηκε από το δέρμα του στο δικό μου και δονήθηκε στην ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα γύρω μας. «Αν αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, αλλά και οι δύο ξέρουμε ότι είναι ψέμα».

«Δεν είναι ψέμα». Έγειρα πίσω το κεφάλι. Η ανάσα του ήταν ένα έντονο χάδι πάνω στα χείλη μου.

«Θα συνεχίσουμε να βλεπόμαστε», μουρμούρισε. «Και μην τολμήσεις να το αρνηθείς, Κέιτι. Ξέρω ότι το θες. Μου είπες ότι με θες».

Για μισό λεπτό.

«Πότε;»

«Στη λίμνη». Έγειρε το κεφάλι στο πλάι κι εγώ θα έπρεπε να είχα τραβηχτεί. Τα χείλη του καμπύλωσαν με αυτοπεποίθηση πάνω στα δικά μου και μου άφησε τον καρπό. «Είπες ότι με ήθελες».

Τώρα είχα και τα δύο χέρια στο στέρνο του. Λειτουργούσαν δίχως τη δική μου θέληση. Δεν είχα καμία ευθύνη για αυτά.

«Ψηνόμουν στον πυρετό. Δεν ήξερα τι έλεγα».

«Ό,τι πεις, γατάκι». Ο Ντέιμον με έπιασε από τους γοφούς

και με έβαλε πάνω στο θρανίο με εκνευριστική ευκολία. «Εγώ ξέρω καλύτερα».

Η ανάσα μου έβγαινε κοφτή.

«Τίποτα δεν ξέρεις».

«Αχά. Ξέρεις, ανησύχησα για σένα», παραδέχτηκε, μπαίνοντας ανάμεσα στα πόδια μου. «Φώναζες το όνομά μου κι εγώ σου απαντούσα, αλλά ήταν σαν να μη με άκουγες».

Για τι πράγμα μιλούσαμε; Τα χέρια μου είχαν γλιστρήσει χαμηλά στην κοιλιά του. Οι μύες του σκληροί κάτω από το φούτερ του. Έφερα τα χέρια μου στη μέση του, θέλοντας να τον σπρώξω μακριά μου. Αντίθετα, όμως, τον γράπωσα και τον τράβηξα πιο κοντά μου.

«Θεούλη μου, προφανώς τα είχα εντελώς χαμένα».

«Με... τρόμαξες».

Πριν προλάβω να αντιδράσω ή να σκεφτώ το γεγονός ότι τον τρόμαξε η αρρώστια μου, τα χείλη μας κόλλησαν. Ο εγκέφαλός μου σταμάτησε καθώς τα δάχτυλά μου χώθηκαν κάτω από το φούτερ του και... ω, Θεέ μου, τα φιλιά του ήταν βαθιά, κασάλιζαν τα χείλη μου, ενώ τα χέρια του έσφιγγαν τη μέση μου και με τραβούσαν κοντά του.

Ο Ντέιμον φιλούσε σαν άντρας διψασμένος για νερό. Καθώς τραβήχτηκε ελαφρά, μου δάγκωσε το κάτω χείλος, μόνο και μόνο για να επιστρέψει για περισσότερα φιλιά. Ένα μπερδεμένο κουβάρι συναισθημάτων χόρευε μέσα μου. Δεν το ήθελα αυτό, γιατί ήταν απλώς λόγω της σύνδεσης που είχαμε με ταξύ μας. Έλεγα διαρκώς στον εαυτό μου αυτό, ακόμη και την ώρα που γλιστρούσα τα χέρια μου στο στήθος του και τα τύλιγα στον λαιμό του. Όταν έβαλε τα δικά του μέσα από την μπλούζα μου, ήταν σαν να έφτασε μέχρι τα βάθη της ψυχής μου, ζέστανε κάθε μου κύτταρο, γέμισε κάθε σκοτεινό κομμάτι μέσα μου με τη ζεστασιά του κορμιού του.

Το άγγιγμά του και τα φιλιά του μου ανέβαζαν ξανά πυρε-

τό. Φλεγόμεουν. Το κορμί μου καιγόταν. Ολόκληρος ο κόσμος καιγόταν. Σπίθες εκτοξεύονταν. Κολλημένη πάνω στο στόμα του, βόγκηξα.

Ακούστηκαν ήχοι σαν κάτι να σκάει!

Ο χώρος πλημμύρισε από τη μυρωδιά καμένου πλαστικού. Εξεκολλήσαμε ο ένας από τον άλλον, ασθμαίνοντας βαριά. Πάνω από τον ώμο του είδα πυκνούς στροβίλους καπνού να βγαίνουν από τον παλιό υπολογιστή. Έλα, Παναγία μου, αυτό θα γινόταν κάθε φορά που θα φιλιόμασταν;

Και τι στον διάολο έκανα; Είχα αποφασίσει να μην αφήσω να συμβεί αυτό με τον Ντέιμον, πράγμα που απέκλειε και τα φιλιά... και τα χάδια. Ο τρόπος με τον οποίο μου είχε φερθεί όταν πρωτογνωριστήκαμε ακόμη με πονούσε. Ο πόνος και η ντροπή ακόμη υπήρχαν μέσα μου.

Τον έσπρωξα. *Δυνατά*. Ο Ντέιμον με άφησε και με κοίταξε σαν να είχα κλοστήσει το κουτάβι του μπροστά σε αυτοκίνητο. Αποστρέφοντας το βλέμμα, σκούπισα το στόμα μου με την ανάστροφη του χεριού μου. Δεν έπιασε. Τα πάντα πάνω του βρίσκονταν ακόμη γύρω μου, *μέσα* μου.

«Θεέ μου, ούτε καν μου αρέσει αυτό... να σε φιλώ».

Ο Ντέιμον ίσιωσε το κορμί του, ξεδιπλώνοντας όλη την κορμοστασιά του.

«Θα τολμήσω να διαφωνήσω. Και αυτός ο υπολογιστής άλλα δείχνει».

Του έριξα μια βλοσυρή ματιά.

«Αυτό... αυτό δε θα ξανασυμβεί ποτέ».

«Και αυτό νομίζω πως το έχεις ξαναπει», μου θύμισε. Όταν είδε την έκφρασή μου, αναστέναξε. «Κατ, σου άρεσε όσο και σ' εμένα. Γιατί λες ψέματα;»

«Γιατί δεν είναι αληθινό», είπα. «Δε με ήθελες πριν».

«Σε...»

«Μην τολμήσεις να πεις ότι με ήθελες, γιατί μου συμπερι-

φερόσουν σαν να ήμουν ο Αντίχριστος! Δεν μπορείς να το αντιστρέψεις αυτό μόνο και μόνο επειδή έχουμε μια ηλίθια σύνδεση». Πήρα μια απότομη ανάσα καθώς ένα αηδιαστικό συναίσθημα φούσκωσε μέσα μου. «Με πλήγωσες πολύ τότε. Δε νομίζω πως ξέρεις πόσο. Με έκανες ρεζίλι σε όλο το εστιατόριο!»

Ο Ντέιμον απέστρεψε το βλέμμα και πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά του. Ένας μυς φούσκωσε στο σαγόνι του.

«Το ξέρω. Συγγνώμη... συγγνώμη για τον τρόπο με τον οποίο σου φέρθηκα, Κατ».

Εντελώς σοκαρισμένη, τον κοίταξα. Ο Ντέιμον δε ζητούσε ποτέ συγγνώμη. Ποτέ όμως. Ίσως στ' αλήθεια να... Κούνησα το κεφάλι. Η συγγνώμη του δεν ήταν αρκετή.

«Ακόμη και τώρα, κρυβόμαστε στη βιβλιοθήκη, σαν να μη θέλεις να δει ο κόσμος ότι εκείνη τη μέρα έκανες λάθος και φέρθηκες σαν κόπανος. Κι εγώ πρέπει τώρα να είμαι εντάξει με αυτό;»

Γούρλωσε τα μάτια.

«Κατ...»

«Δε λέω ότι δεν μπορούμε να είμαστε φίλοι, γιατί το θέλω. Σε συμπαθώ πο...» σταμάτησα πριν πω υπερβολικά πολλά. «Κοίτα, ας πούμε ότι αυτό δε συνέβη ποτέ. Θα ρίξω το φταιξιμο στη γρίπη ή στο ζόμπι που έφαγε τον εγκέφαλό μου».

Συνοφρυώθηκε.

«Τι;»

«Δεν το θέλω αυτό μαζί σου». Έκανα να γυρίσω, αλλά με έπιασε από το μπράτσο. Τον κοίταξα. «Ντέιμον...»

Με κοίταξε μέσα στα μάτια.

«Είσαι φρικτή ψεύτρα. Το θες αυτό. Τόσο πολύ όσο κι εγώ». Το στόμα μου άνοιξε, μα λέξεις δε βγήκαν. «Το θες τόσο πολύ όσο θες να πας στην ΑΕΒ τον χειμώνα».

Τώρα είχα μείνει εντελώς άναυδη.

«Ούτε καν ξέρεις τι είναι η ΑΕΒ!»

«Η Αμερικανική Ένωση Βιβλιοθηκών που κάνει εκδήλωση αυτό τον χειμώνα», είπε, χαμογελώντας περήφανα. «Σε είδα που είχες κολλήσει με αυτό στο μπλογκ σου πριν αρρωστήσεις. Αν δεν κάνω λάθος, είπες ότι θα χάριζες και το πρωτότοκο παιδί σου για να πήγαινες εκεί».

Εντάξει, αυτό παραδέχομαι ότι το είπα.

Τα μάτια του Ντέιμον έλαμψαν.

«Λοιπόν, ας γυρίσουμε πάλι στο θέμα τού ότι με θες». Κούνησα το κεφάλι μου, αποσβολωμένη. «Με θες».

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, πάσχισα να κρατήσω την ψυχραιμία μου... και τα γέλια μου.

«Είσαι υπερβολικά σίγουρος για τον εαυτό σου».

«Είμαι αρκετά ώστε να βάλω και στοίχημα».

«Δε μιλάς σοβαρά».

Χαμογέλασε.

«Βάζω στοίχημα ότι μέχρι την Πρωτοχρονιά θα έχεις παραδεχτεί ότι είσαι τρελά, βαθιά και αμετάκλητα...»

«Ουάου. Δε θα βάλεις και τέταρτο επίθετο στην πρόταση;» Τα μάγουλά μου φλέγονταν.

«Τι λες για το ακατανίκητα;»

Στριφογύρισα τα μάτια και μουρμούρισα: «Εκπλήσσομαι που ξέρεις τι είναι το επίθετο».

«Μη μου αποσπάς την προσοχή, γατάκι. Λοιπόν, για το στοίχημα που λέγαμε... μέχρι την Πρωτοχρονιά θα έχεις παραδεχτεί ότι είσαι τρελά, βαθιά, αμετάκλητα και ακατανίκητα ερωτευμένη μαζί μου». Αποσβολωμένη, πνίγηκα με το γέλιο μου. «Και ότι με βλέπεις στον ύπνο σου». Μου άφησε το μπράτσο και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, σηκώνοντας το ένα φρύδι. «Βάζω στοίχημα ότι θα το παραδεχτείς. Ίσως να μου δείξεις και το ημερολόγιό σου με το όνομά μου μέσα σε καρδούλες...»

«Ω, για όνομα του Θεού...»

Ο Ντέιμον μου έκλεισε το μάτι.

«Πάει το στοίχημα».

Έκανα μεταβολή, άρπαξα την τσάντα μου και έφυγα σχεδόν τρέχοντας, αφήνοντας τον Ντέιμον πίσω μου πριν κάνω τίποτα παρανοϊκό. Όπως το να πετάξω τη λογική μου στα σκουπίδια και να του ορμήσω, προσποιούμενη ότι όλα όσα έκανα και είπα τους τελευταίους μήνες δεν άφησαν ανεξίτηλο σημάδι στην καρδιά μου. Γιατί θα προσποιούμουν, σωστά;

Δε σταμάτησα να τρέχω μέχρι να φτάσω στο ντουλαπάκι μου στην άλλη άκρη του σχολείου. Έχωσα το χέρι στην τσάντα μου και έβγαλα το ντοσιέ των καλλιτεχνικών. Τι μέρα κι αυτή. Στις μισές τάξεις από το πρωί σερνόμουν, χαμουρεύτηκα με τον Ντέιμον και ανατίναξα ακόμη έναν υπολογιστή. Σοβαρά. Καλύτερα να είχα μείνει σπίτι.

Πήγα να πιάσω τη λαβή από το ντουλαπάκι μου. Πριν προλάβω να το κάνω, το πορτάκι άνοιξε μόνο του. Τρομαγμένη, τινάχτηκα πίσω και το ντοσιέ των καλλιτεχνικών μου έπεσε από τα χέρια.

Θεέ μου, τι συνέβη μόλις τώρα;

Δεν μπορεί... απείχα μόλις ένα λεπτό από καρδιακή ανακοπή.

Ο Ντέιμον; Αυτός μπορούσε να μετακινεί αντικείμενα. Το ν' ανοίξει τηλεπαθητικά το πορτάκι ενός ντουλαπιού θα ήταν παιχνιδάκι για αυτόν, αν σκεφτεί κανείς πως ξεριζώνε ολόκληρα αιωνόβια δέντρα. Κοίταξα γύρω μου τον λιγοστό κόσμο, αλλά ήξερα ήδη ότι δεν ήταν τριγύρω. Δεν τον είχα νιώσει μέσω της ανατριχιαστικής σύνδεσής μας. Απομακρύνθηκα λίγο από το ντουλαπάκι.

«Ωπα, πρόσεχε πού πατάς», είπε μια πειραχτική φωνή.

Παίρνοντας μια κοφτή ανάσα, γύρισα πίσω μου. Ακριβώς εκεί στεκόταν ο Σάιμον Κάτερς, κρατώντας ένα ταλαιπωρημένο σακίδιο στο πελώριο χέρι του.

«Συγγνώμη», ψέλλισα, κοιτάζοντας πάλι το ντουλαπάκι. Μπας και είχε πάρει τίποτα το μάτι του; Γονάτισα για να πιάσω το ντοσιέ καλλιτεχνικών, αλλά με πρόλαβε. Μεγάλη αμηχανία μάς έπιασε την ώρα που προσπαθούσαμε να μαζέψουμε τα πεσμένα δίχως να αγγίζουμε ο ένας τον άλλον.

Ο Σάιμον μου έδωσε μια στοίβα κακοσχεδιασμένων λουλουδιών. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι δεν είχα καλλιτεχνική φλέβα.

«Ορίστε».

«Ευχαριστώ». Σηκώθηκα και έχωσα το ντοσιέ μου στο ντουλαπάκι, έτοιμη να το βάλω στα πόδια.

«Περίμενε μισό λεπτό». Μου έπιασε το μπράτσο. «Ήθελα να σου μιλήσω».

Τα μάτια μου χαμήλωσαν στο χέρι του. Είχε πέντε δευτερόλεπτα χρόνο πριν το μυτερό παπούτσι μου βρεθεί ανάμεσα στα σκέλια του.

Απ' ό,τι φάνηκε, το διαισθάνθηκε, γιατί τράβηξε το χέρι του και κοκκίνισε.

«Ήθελα απλώς να σου ζητήσω συγγνώμη για όλα όσα συνέβησαν τις προάλλες. Ήμουν μεθυσμένος και... κάνω ηλίθια πράγματα όταν είμαι μεθυσμένος».

Τον κοίταξα.

«Τότε ίσως να σταματήσεις να πίνεις».

«Ναι, ίσως». Πέρασε το χέρι του πάνω από τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του. Το φως έλαμψε πάνω στο μπλε χρυσαφί ρολόι που φορούσε στον φαρδύ καρπό του. Στο μπρασελέ κάτι ήταν χαραγμένο, όμως δεν έβγαζα τις λέξεις. «Τέλος πάντων, απλώς δεν ήθελα να...»

«Σάιμον, φιλαράκο, τι χαμπάρια;» Ο Μπίλι Κραμπ, ένας γουρλομάτης παίκτης του μπέιζμπολ που πάντα έδειχνε να κοιτάζει το στήθος μου κάθε φορά που έπεφτε πάνω μου το βλέμμα του, πλησίασε τον Σάιμον. Πίσω του ακολουθούσε μια

αγέλη συμπαικτών. Ο Μπίλι χαμογέλασε καθώς τα μάτια του εστίασαν πάνω μου. «Ωπα... τι έχουμε εδώ;»

Ο Σάιμον άνοιξε το στόμα του, αλλά ένας από τους άλλους τον πρόλαβε.

«Άσε να μαντέψω. Θέλει να χωθεί στο παντελόνι σου πάλι;»

Κάποιοι χασκογέλασαν και άρχισαν να σκουντιούνται.

Κοίταξα τον Σάιμον.

«Συγγνώμη;»

Τα μάγουλα του Σάιμον έγιναν κατακόκκινα μόλις ο Μπίλι με πλησίασε και έβαλε το χέρι του πάνω στον ώμο μου. Στη μυρωδιά της κολόνιας του κόντεψα να λιποθυμήσω.

«Κοίτα, μωρό, ο Σάιμον δεν ενδιαφέρεται». Ένας από τους άλλους γέλασε. «Όπως έλεγε πάντα η μαμά μου, γιατί να αγοράσεις αγελάδα όταν το γάλα είναι τσάμπα;»

Ένας αργός χείμαρρος οργής κύλησε στις φλέβες μου. Τι στον διάολο έλεγε ο Σάιμον σε αυτούς τους βλάκες; Ξεγλίστησα από τη λαβή του Μπίλι.

«Το συγκεκριμένο γάλα δεν είναι τσάμπα και δεν ήταν ποτέ προς πώληση».

«Εμείς άλλα ακούμε». Ο Μπίλι έδωσε μια φιλική γροθιά στον κατακόκκινο Σάιμον. «Καλά δεν τα λέω, Κάτερς;»

Τα μάτια όλων των φίλων του στράφηκαν πάνω του. Ο Μπίλι έβγαλε ένα πνιχτό γελάκι και έκανε ένα βήμα πίσω, στερεώνοντας καλύτερα το σακίδιο στον ώμο του.

«Ναι, φίλε, αλλά δεν ενδιαφέρομαι για δεύτερο ποτήρι. Αυτό προσπαθούσα να της πω αλλά δε με άκουγε».

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

«Παλιο-ψευταρά του κερατά...»

«Τι συμβαίνει εδώ πέρα;» φώναξε από τον διάδρομο ο προπονητής Βίνσεντ. «Δεν έχετε μάθημα εσείς τ' αγόρια;»

Γελώντας, σκόρπισαν και απομακρύνθηκαν στον διάδρομο. Ένας από αυτούς γύρισε, κάνοντάς μου νόημα με το χέρι

«τηλεφώνησέ μου», ενώ κάποιος άλλος υπονόησε κάτι πιο ανάρμοστο με το στόμα και το χέρι του.

Ήθελα να ρίξω μπουνιά κάπου. Αλλά ο Σάιμον δεν ήταν το μεγαλύτερό μου πρόβλημα. Γύρισα πάλι στο ντουλαπάκι μου, μορφάζοντας καθώς το στομάχι έπεσε στις πατούσες μου. Είχε ανοίξει μόνο του.

Χάρη στο εξωγήινο χάρισμά του, ο Ντέιμον είναι αποφασισμένος να αποδείξει ότι τα συναισθήματά του για μένα είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια παρενέργεια της περιεργής σύνδεσής μας. Τον αποφεύγω όσο μπορώ, αν και έχουμε μεγαλύτερα προβλήματα που μας απασχολούν.

ΚΑΚΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

Στελέχη του Υπουργείου Άμυνας έχουν κατακλύσει την πόλη. Αν μάθουν για τον Ντέιμον, τα πράγματα θα είναι άσχημα και για τους δυο μας. Και είναι και αυτό το καινούργιο αγόρι στο σχολείο που κρύβει ένα δικό του μυστικό. Ξέρει τι μου έχει συμβεί και μπορεί να βοηθήσει, αλλά θα πρέπει να απομακρυνθώ από τον Ντέιμον. Και δεν μπορώ. Γιατί ενάντια σε κάθε λογική, αρχίζω να τον ερωτεύομαι.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

Βλέπω κάποιον που δε θα έπρεπε να είναι ζωντανός. Και πρέπει να το αποκαλύψω στον Ντέιμον, ο οποίος δε θα σταματήσει να ψάχνει μέχρι να βρει την αλήθεια. Τι συνέβη στον αδελφό του; Ποιος τον πρόδωσε;

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΝ ΟΛΟΙ.

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16152